

O láske a žiadostivosti

Láska k žene
a žiadostivosť
nielenže
nemajú nič
spoločné,
ale ležia na
opačných
póloch.

Ahoj!

Čítal som nedávno o prieskumoch sexuality obyvateľov 19 štátov. Ich výsledkom bolo aj zistenie, že len 12% Poliakov je spokojných so svojím sexuálnym životom. Zamýšľal som sa, prečo v tejto oblasti vládne toľko trápenia. Prvý záver, ku ktorému som prišiel, bolo, že k tomu, aby spoločný život bol dôstojný, krásny a uspokojujúci, je potrebné byť slobodný. Slobodný nie v tom nesprávnom význame, že sa môže robiť všetko, na čo má človek chuť (to je cesta k závislosti), ale naopak – byť slobodným od nátlaku sexuálne konat', teda od podnetov žiadostivosti. Mohol by som konat' sexuálne, ale dokážem sa všetkých takých skutkov zdržať – dokonca aj v myšlienkach... To je sloboda! Buď sa to niekto naučí, alebo dostane sa do menšej či väčšej závislosti. Taká je alternatíva. Buď – alebo.

Závislosti nikdy neprinášajú šťastie (nanajvýš chvíľkovú rozkoš). Naopak – ponížujú, „podrážajú“, degradujú človeka. Sexuálne závislý muž prežíva svoju pohlavnosť neobyčajne primitívne. Používa svoju partnerku len na ukávanie svojej naruživosti a je nepravdepodobné, že on či ona bude dlhodobo spokojný s takým spoložitím.

Pozrime sa teraz na celú záležitosť z trochu iného uhla. Konkrétne vyslovím túto myšlienku: K tomu, aby sexuálny život bol uspokojujúci, je potrebné, aby medzi ženou a mužom bola láska. Znamená to, že spoložitie má vyplývať z lásky. Láska musí byť prvá. A musí to byť skutočná láska. Samozrejme! Väčšina asi súhlasne prikývne. Spoložitie má vyplývať z lásky... Ale vyplýva? Zriedkavo, ach, ako zriedkavo!... Prečo by nemal byť niekto spokojný so spoložitím, ktoré vyjadruje lásku? No napriek tomu veľká väčšina ľudí nie je s ním spokojná. Vari preto, že to, čo nazývajú láskou, vôbec ňou nie je?

Slovo „láska“ je ako vrece, do ktorého

foto: archiv MSI

sa pchá všetko – pravdivé veci aj ilúzie, veci dobré i zlé: žiadostivosť, povrchná zamilovanosť, vyhľadávanie rozkoší, útek pred samotou a pod. V televízii dokonca hovoria a v novinách píšú, že prostitútka „sa miluje“ so svojím klientom, „milujú sa“ v pornografickom filme, „milujú sa“ zvieratká na lesnej poľane... Niečo si poplietli, však? A v Holandsku, „najpokrokovejšom“ a „najmodernejšom“ štáte na svete, začína sa verejne hovoriť, že pedofilovia deti „milujú“ a že kto to nechápe, je spiatocník.

V čom teda spočíva pravá láska muža k žene? „Ako budem vedieť,“ opýtaš sa, „že milujem takto?“ Dobrá otázka: „Ako budem vedieť, že milujem pravou, zrelou láskou?“ Hneď na ňu odpoviem.

Ako vidíš z uvedených príkladov, mediálna „elita“ si najčastejšie mylí lásku so žiadostivosťou. Láska a žiadostivosť – majú niečo spoločné?

Svätý Pavol píše: „Tí, čo patria Kristovi Ježišovi, ukrižovali telo s vášňami a žiadostivými“ (*Gal 5, 24*). Inde zas: „Umrťujte teda svoje pozemské údy: smilstvo, nečistotu, vášeň, zlú žiadostivosť...“ (*Kol 3, 5*). Sú to silné slová: „umrťovať“, „ukrižovať“... Sväté písmo nás neustále vyzýva milovať blížneho. Ten istý svätý Pavol píše: „Usilujte sa o lásku...“ (*1 Kor 14, 1*). Láska k žene a žiadostivosť nielenže nemajú nič spoločné, ale ležia na opačných póloch. Láska je dobrá, konštruktívna – znamená úctu, zodpovednosť, obdiv, pokoru, schopnosť obetovať sa, atď. A na druhej strane, žiadostivosť je deštruktívna, lebo robí zo ženy predmet, berie ju len ako nástroj na svoje uspokojenie, ako hračku na používanie. Veď nič iné ako žiadostivosť vedie mužov k manželským neverám, k pedofilii, znásilneniam a pod. – aby som vymenoval len niektoré najdrastickejšie prejavy žiadostivosti.

foto: archiv NŠI

Muži majú, žiaľ, prirodzený sklon k žiadostivosti. Tento a iné zlé sklony vyplývajú z postihnutia dedičným hriechom. Ale my nie sme odsúdení na konanie zla! Žiadostivosť sa dá – a musí – s pomocou Božej milosti (a len takto!) „umŕtvovať“ – čiže premáhať. A takému konaniu sa hovorí zachovávať čistotu. Žiadostivosti sa nedá zbaviť raz navždy, lebo sa nedá navždy zmeniť naša prirodzenosť. Možno si však vytvoriť mechanizmus kontrolovania svojej žiadostivosti, čiže nadobudnúť čnosť čistoty.

„Kedy bude moja láska zrelá? Ako budem vedieť, že je už zrelá?“ Zrelá láska túži spojiť svoj život a život milovanej osoby navždy, v šťastí i nešťastí, v dobrom i zlom. Zrelá láska si túži založiť rodinu. Bol si niekedy na sobášii (myslím v kostole, nie na úrade)? Ak áno, možno si spomínaš, že kňaz dal snúbencom niekoľko otázok. Okrem iných aj tieto: „Ste rozhodnutí žiť v úprimnej láske a vo vzájomnej úcte po celý život?“ „Ste ochotní s láskou prijať deti ako dar Boží?“ Ak na tieto otázky budeš môcť úprimne odpovedať: „Áno, chcem,“ budeš milovať zrelou láskou. A ak so zodpovednosťou a úprimne dokážeš zložiť nasledujúci sľub: „Ja M., beriem si teba, M., za manželku a sľubujem pred všemohúcim Bohom, že ti budem verným manželom a že ťa nikdy neopustím, ani v šťastí ani v nešťastí ani

v zdraví ani v chorobe a že ťa budem milovať a ctiť po všetky dni svojho života.“ (Myslíš si, že všetci, čo skladajú tento sľub, robia to zodpovedne? Mám obavy, že u mnohých je, žiaľ, niečo iné na jazyku a niečo iné v srdci. Lebo odkiaľ by sa potom zobralo toľko rozvodov?)

Ak je sexuálne spolužitie dôsledkom takejto zrelej a zodpovednej lásky, potom je určite sviatkom, duchovnou hostinou, prežívaním tajomstva, najdôvernejším aktom vzájomného darovania sa ženy a muža. Ak však muž hovorí, že miluje ženu, ale nezamýšľa byť s ňou

navždy, nezamýšľa založiť si rodinu a nechce jej verejne nič sľúbiť (nanajvýš súkromne), tak musí – pre svoje aj pre jej dobro – ešte trochu dozrievať. Najmä v čistote. K zrelej láske – zopakujem to – sa dospieva zachovávaním čistoty.

Jedna poznámka na okraj. Rozmýšľal si niekedy, akému cieľu slúži pornografia? Nuž slúži len a výlučne na prebudzenie žiadostivosti. Ide jej teda o niečo úplne odlišné od „umŕtšovania“, ukrižovania“, o ktorom píše svätý Pavol. Dokonca sa robia výskumy, aby sa zistilo, čo najviac podnecuje diváka porna, a podľa toho sa potom točia filmy alebo robia fotografie... Pornografia podnecuje žiadostivosť, a teda „zabíja“ lásku.

Podobne napokon konajú tzv. diktátori módy. V dnešnej dobe je to taký človek, ktorý sa zaoberá nielen vkusným obliekaním žien, ale hlavne ich odhaľovaním. V každom prípade musia byť sexi – teda prebúdzajú žiadostivosť. Ženy sa najprv poslušne odhaľujú (lebo taká je móda), no potom sa čudujú, prečo ich berú ako – citujem – „tovar na trhu“... Ale to nás, mužov, samozrejme neoslobodzuje z práce na tom, aby sme sa naučili milovať, aby sme nadobudli lásku.

Toľko na dnes. Majte sa!

Jan Bilewicz ■